

ÅLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

1925

N:o 15—20

Innehåll: N:o 15. Ålands landstings beslut om ändring av § 82 mom. 8 i förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, sådant detta lagrum lyder enligt landskapslagen av den 15 februari 1923.
N:o 16. Ålands landstings beslut om ändring av § 55 mom. 2 i förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, sådant detta lagrum lyder uti landskapslagen av den 15 februari 1923.
N:o 17. Ålands landstings beslut angående antagande av §§ 78 och 82 punkterna 3, 6 och 10 i förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, sådana dessa lagrum lyda i lagen av den 21 december 1923.
N:o 18. Ålands landstings beslut angående antagande av §§ 53 och 55 punkterna 1 och 4 i förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, sådana dessa lagrum lyda i lagen den 21 december 1923.
N:o 19. Ålands landstings beslut angående antagande av §§ 2 och 16 i lagen om skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 9 april 1919, sådana dessa lagrum lyda i lagen den 21 december 1923.
N:o 20. Ålands landstings beslut om antagande av landskapslag angående förbud att å offentlig nöjestillställning bära vapen

N:o 15.

Ålands landstings beslut

om ändring av § 82 mom. 8 i förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, sådant detta lagrum lyder enligt landskapslagen av den 15 februari 1923.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 21 april 1925.

Utfärdat i Mariehamn den 26 maj 1925.

På av Ålands landskapsnämnd uti ärendet gjord framställning har Ålands landsting beslutat, att § 82 mom. 8 i förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, sådant detta lagrum lyder enligt landskapslagen av den 15 februari 1923, skall erhålla följande lydelse:

Såsom skattbar inkomst skall icke anses stipendium eller reseunderstöd, som utgivits för vetenskapliga eller

konstnärliga studier eller vetenskapliga undersökningar, ej heller riksdagsmanna- eller landstingsmannaarvoden, ersättning för ledamotskap i landskapsnämnden, statens eller landskapskommittéer eller vad som av staten, landskapet eller annat offentligt samfund anvisats till bestridande av de med tillfälligt uppdrag förenade särskilda kostnader.

Mariehamn, den 2 mars 1925.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom

talman.

Johannes Eriksson
vicesalman.

Aug. Karlsson
vicesalman.

N:o 16.

Ålands landstings beslut

om ändring av § 55 mom. 2 i förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, sådant detta lagrum lyder uti landskapslagen av den 15 februari 1923.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 21 april 1925.

Utfärdat i Mariehamn den 26 maj 1925.

På av Ålands landskapsnämnd uti ärendet gjord framställning har Ålands landsting beslutat, att § 55 mom. 2 i förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, sådant detta lagrum lyder uti landskapslagen av den 15 februari 1923, skall erhålla följande lydelse:

Såsom skattbar inkomst skall icke anses stipendium eller reseunderstöd, som utgivits för vetenskapliga eller

konstnärliga studier eller vetenskapliga undersökningar, ej heller riksdagsmanna- eller landstingsmannaarvoden, ersättning för ledamotskap i landskapsnämnden, statens och landskapskommittéer eller vad som av staten, landskapet eller annat offentligt samfund anvisats till bestridande av de med tillfälligt uppdrag förenade särskilda kostnader.

Mariehamn den 2 mars 1925.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom
talman

Johannes Eriksson
vicetalman.

Aug. Karlsson
vicetalman.

N:o 17.

Ålands landstings beslut

rörande lagen om ändring av förordningen av den 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet, given den 21 december 1923.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 21 april 1925.

Utfärdat i Mariehamn den 26 maj 1925.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting beslutat, att § 78 mom. 3 och § 82 punkterna 3, 6 och 10 i förordningen av den 15

juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet, sådana dessa lagrum lyda i landskapslagen av den 15 februari 1923, skola erhålla den lydelse

desamma hava uti lagen om ändring av förordningen av den 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet, given den 21 december 1923, dock sålunda,

att § 78 mom. 3 skall erhålla följande lydelse:

Staten eller landskapet är skattskyldigt för inkomst av sådana lantbruks- och övriga fastigheter, vilka icke användas till allmänna ändamål, för halva nettoinkomsten av industriell och annan rörelse, vilken är med privata företag jämförlig, samt likaså för hälften av den nettoinkomsten staten eller landskapet, utan avdrag av förvaltningskostnaderna, erhåller

Mariehamn den 2 mars 1925.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom

talman.

Johannes Eriksson
vicesalman.

Aug. Karlsson
vicesalman.

Ovan åberopade paragrafer äro av följande lydelse:

N:o 275.

L a g

om ändring av förordningen av den 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet.

Given i Helsingfors, den 21 december 1923.

I enlighet med riksdagens beslut skola 78 § och 82 § 3, 6 och 10 punkterna i förordningen av den 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet, sådana dessa lagrum lyda i lagen av den 20 januari 1922, erhålla följande ändrade lydelse:

§ 78.

Till de utgifter, som enligt 5 § 2 mom. i kommunallagen för landskommunerna,

given den 27 november 1917, böra för kommunens behov bestridas, är, utan avseende å trosbekännelse och medborgarrätt, envar,

vilken inom kommunen, evad han där bor eller icke, äger eller brukar jord eller innehar annan fast egendom,

eller där idkar rörelse, näring eller yrke, såsom ock envar,

vilken inom kommunen har sitt bo och hemvist,

pliktig att bidra i förhållande till det antal skattören honom genom taxering påförts.

Enahanda skyldighet åligger även menighet, sammanslutning, anstalt eller stiftelse för den inkomst de inom kommunen åtnjuta av fastighet, näring, rörelse eller annan inkomstkälla. Dock är ideell sammanslutning, anstalt eller stiftelse skattskyldig endast för inkomst av fastighet samt av näring och rörelse.

Staten är skattskyldig för inkomst av sådana lantbruks- och övriga fastigheter, vilka icke användas till allmänna ändamål, för halva nettoinkomsten av industriell och annan rörelse, vilken är med privata företag jämförlig, samt, där est icke beträffande någon del av landet genom förordning större skatteplikt stadgas, likaså för hälften av den nettoinkomst staten, utan avdrag av förvaltningskostnaderna, erhåller genom från dess skogar skeende försäljning av skog eller skogsprodukter eller dessas användande för egna förädlingsverk. Dock skall skatt icke erläggas för arrendeinkomst, som staten erhåller från utarrenderade boställen och kungsgårdar samt andra dylika lägenheter, ej heller för inkomst från järnvägarna samt från andra produktiva företag, vilka huvudsakligen äro i verksamhet för tillgodoseende av statsinrättningarnas behov.

Befriade från skatt äro enskilda järnvägar, ävensom de till republikens presidents avlöning hörande bostadsförmåner.

Främmande makts härvarande beskickning eller konsulat tillhörande personer jämte betjäning äro, där de icke äro finska medborgare, skyldiga att erlägga skatt endast för inkomst av här belägen fast egendom och härstädes utövd näring samt för härifrån uppburen lön och pension. I händelse att till Finlands beskickning eller konsulat i utlandet hörande personer eller betjäning beskattas till kommun i det främmande landet för annan än förenämnd inkomst, kunna även vid den främmande maktens härvarande beskickning eller konsulat anställda personer jämte betjäning under förutsättning av ömsesidighet beskattas för motsvarande inkomst.

Regeringen vare befogad att under förutsättning av ömsesidighet medgiva undantag från skyldigheten att erlägga skatt för inkomst från utlandet samt från skattskyldighet för utlänning ävensom för utländsk stat, sammanslutning, anstalt eller stiftelse.

Hustru skall särskilt beskattas för den inkomst, varöver hon enligt lag råder.

Av den skattskyldigas inkomst motsvarar ett belopp av etthundra mark ett skattöre.

§ 82.

3) Efter de grunder, enligt vilka inkomsterna från lantbruksfastighet böra uppskattas, genom laga kraft vunnet beslut blivit fastställda, tillhör det taxeringsnämnden att under den i 80 § stadgade tid enligt nämnda grunder och i stöd av uppgifter, som erhållits av den skattskyldiga, eller av taxeringsnämnden på annan väg införskaffats, fastställa envar lantbruksfastighets nettoavkastning. Har fastighetens avkastning nedgått i följd av frost, översvämning, hagelfall eller annat dylikt, skall detta skäligen beaktas vid uppskattning av inkomsten. Såsom inkomst skall därjämte räknas av trädgård, fiskevatten, betes- och jaktmarker och övriga därmed jämförliga förmåner erhållen nettoinkomst, så ock den skattskyldigas inom lantbrukshållningen utförda arbete, uppskattat i penningar till belopp som för detta arbete bort erläggas åt en avlönad person. Likaså skall såsom skattbar inkomst vid taxering av inkomsterna för år 1923 räknas sextio procent av den nettoinkomst, som under beskattningsåret erhållits genom försäljning eller användning av skog och skogsprodukter för andra ändamål än till husbehov och därefter varje år samma procenttal som året förut, minskat med fem.

6) Såsom skattskyldigs inkomst skall därjämte, uppskattad i penningar, räknas den förmån, som skattskyldig åtnjuter genom egen eller fri bostad för sig och sin familj; så ock det arbete den skattskyldigas hemmavarande barn eller an-

dra familjemedlemmar, hustrun undantagen, utfört till förmån för den skattskyldigas hushåll, därest de icke särskilt beskattas, dock i fråga om envar familjemedlem med beaktande av de avdrag, vilka i nionde och tionde punkterna av denna paragraf ömförmlas.

10) Från skattskyldig persons inkomst skall ytterligare avdragas, enligt vad kommunalfullmäktige för varje år besluta, minst femhundra och högst ettusentvåhundra mark för varje barn, som han på grund av sin försörjningsplikt försörjt och som vid skatteårets utgång ej fyllt femton år. Där hustrun särskilt beskattas, må avdraget ske endast från den makes inkomst, vilken ensam eller huvudsakligen försörjt barnet. För barn, vilket självt har inkomst, må avdrag göras blott för såvitt barnets inkomst understiger det av kommunalfullmäktige

utsatta beloppet. Har skattskyldig persons skattebetalningsförmåga annars genom underhåll av nära anförvanter eller till följd av egen eller närstående persons sjukdom, olycksfall eller annan sådan orsak väsentligen nedsatts, må från inkomsten, om denna efter ovannämnda avdrag icke överstiger femtontusen mark, avdragas högst femtusen mark. Från avlidens persons inkomst må enligt prövning avdragas högst trettiotusen mark, om behållningen i boet icke överstiger sagda belopp och den avlidne efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra arvingar, vilka varit beroende av honom för sin försörjning.

Denna lag tillämpas första gången med avseende å de kommunala utskylder, vilka beräknas på grund av de skattskyldigas inkomst under år 1923.

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 21 december 1923.

Republikens president
K. J. STÅHLBERG.

Finansminister *Risto Ryti.*

N:o 18.

Ålands landstings beslut

rörande lagen om ändring av förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning i stad, given den 21 december 1923.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 21 april 1925.

Utfärdad i Mariehamn den 26 maj 1925.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting beslutat, att § 53 och § 55 mom. 1 och 4 i förordningen av den 8 december 1873 angående kommunalförvaltning

i stad, sådana dessa lagrum lyda i landskapslagen av den 15 februari 1923, skola erhålla den lydelse desamma hava i lagen om ändring av förordningen den 8 december 1873 an-

gående kommunalförvaltning i stad, given den 21 decembèr 1923, ävensom

att ovannämnda bestämmelser skola

Mariehamn den 2 mars 1925.

första gången tillämpas med avseende å de kommunala utskylder, vilka beräknas på grund av skattskyldigs inkomst under år 1925.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom

talman.

Johannes Eriksson

vicetalman.

Aug. Karlsson

vicetalman.

Ovan åberopade paragrafer äro av följande lydelse:

N:o 276.

L a g

om ändring av förordningen av den 8 december 1873, angående kommunalförvaltning i stad.

Given i Helsingfors, den 21 december 1923.

I enlighet med riksdagens beslut skola 53 § och 55 § 1 och 4 punkterna i förordningen av den 8 december 1873, angående kommunalförvaltning i stad, sådana dessa lagrum lyda i lagen den 20 januari 1922, erhålla följande ändrade lydelse:

§ 53.

Till de utgifter, som enligt 5 § 3 mom. i kommunallagen för städerna, given den 27 november 1917, böra för kommunens behöf bestridas, är, utan avseende å trosbekännelse eller medborgarrätt, envar,

vilken inom kommunen, evad han där bor eller icke, äger eller brukar jord eller innehar annan fast egendom,

eller där idkar rörelse, näring eller yrke, såsom ock envar,

vilken inom kommunen har sitt bo och hemvist,
pliktig att bidra i förhållande till det

antal skattören honom genom taxering påförts.

Enahanda skyldighet åligger även menighet, sammanslutning, anstalt eller stiftelse för den inkomst de inom kommunen åtnjuta av fastighet, näring, rörelse eller annan inkomstkälla. Dock är ideell sammanslutning, anstalt eller stiftelse skattskyldig endast för inkomst av fastighet samt av näring och rörelse.

Staten är skattskyldig för inkomst av sådana fastigheter, vilka icke användas för allmänna ändamål, och för halva beloppet av den nettoinkomst staten erhåller från industriell och annan rörelse, vilken är med privata företag jämförlig. Dock skall skatt icke erläggas för inkomst, som staten erhåller från järnvägarna samt från sådana produktiva företag, vilka huvudsakligen äro i verksamhet för tillgodoseende av statsinrättningarnas behöf.

Befriade från skatt äro enskild järn-

väg och Finlands Bank, så ock republikens president tillkommande avlöning.

Främmande makts härvarande beskickning eller konsulat tillhörande personer jämte betjäning äro, där de icke äro finska medborgare, skyldiga att erlägga skatt endast för inkomst av här belägen fast egendom och härstädes utövd näring samt för härifrån uppburen lön och pension. I händelse att till Finlands beskickning eller konsulat i utlandet hörande personer och betjäning beskattas till kommun i det främmande landet för annan än förenämnd inkomst, kunna även vid den främmande maktens härvarande beskickning eller konsulat anställda personer jämte betjäning under förutsättning av ömsesidighet beskattas för motsvarande inkomst.

Regeringen vare befogad att under förutsättning av ömsesidighet medgiva undantag från skyldigheten att erlägga skatt för inkomst från utlandet samt från skattskyldighet för utlänning ävensom för utländsk stat, sammanslutning, anstalt eller stiftelse.

Hustru skall särskilt beskattas för den inkomst, varöfver hon enligt lag råder.

Av den skattskyldigas inkomst motsvarar ett belopp av etthundra mark ett skattöre.

Personliga tjänstbarheter, vilka i stad utgjorts efter förut lagligen antagna grunder, skola fortfarande efter samma grunder utgöras, till dess annorlunda varder förordnat.

§ 55.

1) Såsom inkomst anses den behållning, som uppstår, då från den i penningar uppskattade avkastningen av den skattskyldigas fasta eller rörliga kapital, tjänst, rörelse eller arbetsverksamhet eller av honom åtnjutet sytning, pension, nådår eller annan dylik förmån samt från hans förmögenhets tillökning i övrigt genom gåva, arv, testamente, fideikommiss med mera dylikt avdragas de nödvändiga årliga underhålls- och driftkostnaderna, arbetslöner, skälig värde-minskning, för stads- eller enskild jord

erlagda legoavgifter, ränta å intecknad skuld, från ränta å intecknad skuld högst ettusen femhundra mark, till kommun och kyrka utgående utskylder, så ock grund- och personella skatter till staten. Fritt från skatt är dock vad som erhållits genom gifforätt, i morgongåva eller fördel av oskiftat bo eller i hemgift, ävensom gåva, arv, testamente eller fideikommiss till make eller arvinge i rätt upp- och nedstigande led. Såsom inkomst skall jämväl, uppskattad i penningar, räknas den förmån, som skattskyldig åtnjutit genom egen eller fri bostad för sig och sin familj, så ock det arbete den skattskyldigas hemmavarande barn eller andra familjemedlemmar, hustrun undantagen, utfört till förmån för den skattskyldigas hushåll, därest de icke särskilt beskattas, dock i fråga om envar familjemedlem med beaktande av de avdrag, vilka i tredje och fjärde punkterna av denna paragraf ömförmlas. Likaså skall såsom inkomst räknas vad skattskyldig uppburit i dividend från aktiebolag eller andelslag, även om samma aktiebolag eller andelslag påförts kommunalskatt, samt vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring av sådan fast eller lös egendom, som säljaren genom köp eller byte förvärvat, om den fasta egendomen varit i säljarens ägo under kortare tid än tio år och lösegendomen under kortare tid än fem år, dock efter avdrag av möjligen liden förlust å andra likartade överlåtelser. Från inkomsten får icke avdragas den skattskyldigas och hans familjs levnadskostnader, i vilka jämväl bostadshyra samt avlöning och underhåll av personlig betjäning och annat därmed jämförligt böra inberäknas. Icke heller får avdrag göras för vad den skattskyldiga nedlagt i nybyggnader och nyodlingar eller för utvidgande av sin rörelse i maskiner med mera dylikt.

4) Från skattskyldig persons inkomst skall ytterligare avdragas, enligt vad stadsfullmäktige för varje år besluta, minst femhundra och högst ettusentvåhundra mark för varje barn, som han på grund av sin försörjningsplikt försörjt och som vid skatteårets utgång ej fyllt

femton år. Där hustrun särskilt beskattats, må avdraget ske endast från den makes inkomst, vilken ensam eller huvudsakligen försörjt barnet. För barn, vilket självt har inkomst, må avdrag göras blott för så vitt barnets inkomst understiger det av stadsfullmäktige utsatta beloppet. Har skattskyldig persons skattebetalningsförmåga annars genom underhåll av nära anförvanter eller till följd av egen eller närstående persons sjukdom, olycksfall eller annan sådan orsak väsentligen nedsatts, må från inkomsten, om denna efter ovannämnda

avdrag icke överstiger femtontusen mark, avdragas högst femtusen mark. Från avlidne persons inkomst må enligt prövning avdragas högst trettiotusen mark, om behållningen i boet icke överstiger sagda belopp och den avlidne efterlämnat änka, försörjda barn eller andra arvingar, vilka varit beröende av honom för sin försörjning.

Denna lag tillämpas första gången med avseende å de kommunala utskylder, vilka beräknas på grund av de skattskyldigas inkomst under år 1923.

Det alla, om vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 21 december 1923.

Republikens president
K. J. STÅHLBERG.

Finansminister *Risto Ryti*.

N:o 19.

Ålands landstings beslut

rörande lagen om ändring av lagen den 9 april 1919 angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 21 december 1923.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 21 april 1925.

Utfärdat i Mariehamn den 26 maj 1925.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting beslutat,

att § 2 i lagen angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 9 april 1919, samt § 16 i samma lag, sådant sistnämnda lagrum lyder i landskapslagen av den 15 februari 1923, skola erhålla den lydelse desamma hava i Mariehamn, den 2 mars 1925.

lagen om ändring av lagen den 9 april 1919, given den 21 december 1923, ävensom

att i sistnämnda lag ingående bestämmelser skola tillämpas första gången med avseende å de kommunala utskylder, vilka beräknas på grund av skattskyldigs inkomst under år 1925.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom
talman

Johannes Eriksson
vicetalman.

Aug. Karlsson.
vicetalman.

Ovan åberopade paragrafer äro av följande lydelse:

N:o 277.

L a g

om ändring av lagen angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 9 april 1919.

Given i Helsingfors, den 21 december 1923.

I enlighet med riksdagens beslut varder härmed stadgat, att 2 och 16 §§ i lagen angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 9 april 1919, sådan sistnämnda paragraf ändrats genom lagen av den 12 januari 1922, skola erhålla följande ändrade lydelse:

§ 2.

Skyldighet att avgiva deklaration och annan uppgift, varom i denna lag stadgas, åligger för hustru mannen, såvida hustrun icke särskilt skall beskattas, för ommyndig och under förmynderskap stående person förmyndaren, för sådan frånvarande, för vilken god man förordnats, gode mannen beträffande vad han har under sin förvaltning, för öskiftat sterbhus den som har boet om händer, evad han är delägare eller sysslöman, samt, där boet är skiftat, den som vid tiden för skiftet förvaltats boet. Avliden persons inkomst deklarerar av den, som enligt lag äger låta uppteckna boet.

För bolag, andelslag, ekonomiska föreningar och stiftelser åligger deklara-tionskyldigheten jämte därmed sammanhängande förpliktelser vederbörande styrelse, förvaltning eller sysslöman.

Den, som för frånvaro eller annan orsak är hindrad att deklarerar, vare berättigad att hos taxeringsnämnden anmäla annan person att i sitt ställe fullgöra deklarationen med angivande tillika av tiden för uppdragets varaktighet; och

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 21 december 1923.

Republikens president
K. J. STÅHLBERG.

äge nämnden sedermera i allt vad deklarationen rör hålla sig till ombudet. Stån-de dock huvudmannen själv äventyret, ifall något i avseende å uppgiftsskyldig-heten av ombudet åsidosättes.

§ 16.

Utan hinder därav, att uppgift uteblivit, och med rätt att pröva, i vad mån avgiven uppgift är av beskaffenhet att böra läggas till grund för taxeringen, äger taxeringsnämnden bestämma den skattbara inkomsten.

Då vid försäljnings- eller annat avtal köpeskillingen eller annat vederlag eller tiden för dess erläggande avsevärt avviker från vad å orten är sed, och då det framgår, att ett dylikt avtal uppgjorts i avsikt att väsentligen nedbringa den utgående skatten, have taxeringsnämnden rätt att, med beaktande av alla på saken inverkan omständigheter, enligt prövning bedöma, vilket pris och vilken betalningstid böra läggas till grund för fastställande av den beskattning underkastade inkomsten.

Lägges avgiven uppgift icke till grund för taxeringen, bör anledningen därtill angivas i taxeringsnämndens protokoll och på begäran meddelas den skattskyldiga.

Denna lag tillämpas första gången med avseende å de kommunala utskyl-der, vilka beräknas på grund av de skattskyldigas inkomst under år 1923.

Finansminister *Risto Ryti*.

N:o 20.

Ålands landstings beslut
om antagande av landskapslag angående förbud att å offentlig nöjeställning
bära vapen.

Föredraget för REPUBLIKENS PRESIDENT den 21 april 1925.

Utfärdat i Mariehamn den 26 maj 1925.

På framställning av Ålands landskapsnämnd har Ålands landsting beslutat antaga nedanstående

L a g

angående förbud att å offentlig nöjeställning bära vapen.

Till offentlig förlustelse må ingen infinna sig försedd med skjutvapen, slidkniv, dolk, boxhandske eller annat

vapen eller livsfarligt tillhygge. Detta förbud gäller dock ej sådan person, som å tjänstens vägnar vid förlustelsen äger närvara, ej heller till uniform hörande vapen.

Brott emot detta förbud straffas, där ej överträdelse tillika innefattar handling, som är med strängare straff belagd, med högst tjugu dagsböter.

Mariehamn den 2 mars 1925.

På landstingets vägnar:

Julius Sundblom
talman.

Johannes Eriksson
vicetalman.

Aug. Karlsson
vicetalman.